

Klub powstał w 1947 roku pod nazwą „Olimpia”. Dopiero w latach pięćdziesiątych przyjął nazwę „Stal”. Pomimo, że Stal była klubem wielosekcyjnym to piłka nożna, obok siatkówki mężczyzn, była najważniejszą dyscypliną sportu. A już na pewno było takie zdanie kibiców. Kiedy klub powstawał drużyna piłki nożnej w nim od razu była. Powstała jednak w trudnych powojennych czasach. W momencie, kiedy redakcja „Nowin Opolskich” wzywała nyskich działaczy piłkarskich do stworzenia w wyniku fuzji międzyklubowej silnej drużyny piłkarskiej. Tymczasem powstanie drużyny piłkarskiej Olimpii doprowadziło do wzmocnienia ilościowego, a nie jakościowego w nyskim piłkarstwie.

Olimpia trenowała i grała na boisku „Za kominem”, gdzie dzisiaj stoi dawna hala ZUP. Klub miał tylko jeden komplet strojów. Pierwszy towarzyski mecz rozegrano z Gromem Nysa, przegrany zresztą 3:7. Jednak w kolejnym meczu Olimpia pokonała Kolejarza Nysa 5:2. Kiedy drużyna została zgłoszona do rozgrywek klasy C, na mecze jechało się własnymi rowerami, a w najlepszym razie traktorem. Ażeby opłacić sędziego i zakupić oranzadę dla zawodników, zbierano od przygodnych widzów wolne datki, co nazywano „datkiem do kapelusza”.

Kierownikiem drużyny był Pełka. Drużyna nie posiadała ani trenera, ani zawodników rezerwowych. Pierwszą kadrę tworzyli: bramkarz – Czesław Jaroszczyk, obrońcy – Jan Bąkowski, Czesław Gawlik, pomocnicy – Mirosław Dąbrowski, Renard Kapczyński, napastnicy – Stanisław Wołek, Zbigniew Leśniewski, Stanisław Pietrzyk, Józef Krzywański, Jan Jelonek, Jan Paluszkiewicz. W sumie jednak ówczesna dyrekcja opiekuńczego zakładu nie była zainteresowana sportem. Tak, że największym osiągnięciem drużyny w latach 1947-1949 był sam fakt, że okres ten przetrwała.

W 1950 roku drużyna awansowała do klasy B. Udział w rozgrywkach klasy B zmuszał zawodników do podnoszenia swoich umiejętności sportowych, a działaczy – organizacyjnych. Drużyna pozyskała też instruktora piłkarskiego w osobie Lesława Kiszki. W 1953 roku Stal Nysa zdobyła mistrzostwo grupy II klasy B. W 22 meczach zdobyła 39 punktów, wyprzedzając o 1 punkt Włóknarza Brzeg. Jednak sukces ten nie gwarantował jeszcze awansu do klasy A.

Trzeba było rozegrać jeszcze barażowe spotkanie ze zwycięzcą innej grupy klasy B – Kabewiakom Prudnik. Mecz odbył się w Koźlu. Stal wygrała 1:0 po bramce Antoniego Perla. Jednak to również nie wystarczyło do awansu, gdyż przedstawiciele Kabewiaka odwołali się do władz piłkarskich. Powodem tego było podejrzenie, że sędzia był nietrzeźwy. Mecz powtórzono w Opolu. Stal ponownie była górą. Tym razem wygrała 3:2. Bramki zdobyli: Józef Wojtków, Antoni Perl i Zbigniew Sługocki. Był to pierwszy w historii awans do klasy A. Prezesem w tym momencie był Mieczysław Krogulec, a jednym z najbardziej oddanych działaczy Franciszek Suszyński. Stali nie udało się utrzymać w A klasie, ale w 1955 roku powróciła do niej. W 1954 roku władze miejskie przekazały Stali dotychczasowy stadion Ogniwa. Odtąd odbywały się tu mecze piłkarskie oraz imprezy masowe. Wkrótce też boisko „Za kominem” zostało zamienione na teren budowy nowych hal produkcyjnych ZUP.

W latach 1956-1957 Stal grała w A klasie. W tym czasie najmocniejszą drużynę piłkarską w Nysie posiadała Polonia, której piłkarze z powodzeniem grali w lidze okręgowej. Dopiero w 1958 roku Stal zdeklasowała swoich rywali i zdobyła mistrzostwo klasy A. W nagrodę Zarząd klubu zorganizował dla piłkarzy pierwsze zagraniczne tournée. Stal odniosła dwa zwycięstwa na terenie CSRS pokonując Spartaka Mikulovice 5:2 oraz Tatrana Zlate Hory 4:2.

W latach 1959-1960 sekcja piłki nożnej była najliczniejszą sekcją klubu. W jej skład wchodziły: I drużyna – w lidze okręgowej, II drużyna – w A klasie, juniorzy – w klasie A juniorów oraz sekcja

trampkarzy licząca 70 młodych adeptów sztuki piłkarskiej.

Po wejściu do III ligi okręgowej województwa opolskiego Stal zajęła VI miejsce.

{comments on}